[Gustav Pedersen.]
at Hjemmene har et rimeligt Vederlag for det, det koster at have Børnene hjemme. Naar der saa yderligere i vort Forslag er indsat den Bestemmelse, at der ikke skal være Børnetillæg til de Børn, der selv kan tjene nogenlunde til Livets Ophold, var der ikke gaaet noget i Stykker, hvis Flertallet til Gengæld havde taget det Forslag, der er konsekvent og naturligt, nemlig at give de Forældre, der har deres Børn hjemme uden Betaling, i hvert Fald Ret til at lade dem betragtes som Børn i Forhold til denne Lovgivning indtil den naturlige Grænse, 18 Aar. Jeg beklager overordentlig meget, at Udvalgets Flertal og Ministeren har været saa smaatskaarne, kan jeg godt sige, i dette Forhold, at man ikke, naar man alligevel vil erkende, at der her er noget, som det er nødvendigt at rette, har taget Skridtet fuldt ud og gjort Bestemmelsen forsvarlig.

Et andet af de Ændringsforslag, som er stillet af Flertallet, gaar ud paa at gøre Reguleringsbestemmelserne med Hensyn til Dagpengesatserne en lille Smule kraftigere. Det giver i Forhold til Regeringens oprindelige Forslag, som allerede sagt af Ordføreren, Lønforhøjelse paa henholdsvis 30 og 20 Øre pr. Dag. Selvfølgelig er det ogsaa Penge, men heller ikke her er det naturligt at blive staaende ved noget, som ikke er en tilfredsstillende Ordning. Jeg gør opmærksom paa, at man end ikke over for Tjenestemændene har kunnet nøjes med at gennemføre den Regulering, som svarer til Lønningsloven og Tjenestemændenes Udgiftstal, men har maattet give dem ekstra Portioner, fordi man erkendte, at Udgiftstallet, som ikke medregner Vareforringelsen, ikke længere dækker den Stigning, der er sket i Leveomkostningerne. Det var baade rimeligt og naturligt, at man tog det Hensyn til Tjenestemændene, som saa sandelig ikke har været for godt stillede, men det var dog endnu mere naturligt, om man saa sagde, at de arbejdsløse, som almindeligvis er endnu værre stillede end Tjenestemændene, og særlig end Tjenestemændenes Bundklasse, i alt Fald bør have den samme Indrømmelse, altsaa at man ikke nøjes med den Regulering, som svarer til det nominelle Udgiftstal, men giver dem en Erstatning, fordi Vareforringelsen ikke er medregnet i Tallet. Jeg vil hævde, at Tjenestemændenes Udgiftstal ikke kan tages som et reelt Tal, men kun som et nominelt Tal, og af den Grund vil det være naturligt, at man ikke tager det som den eneste Regulator paa det nuværende Tidspunkt.

Saa er der det ejendommelige, at man nu for Aaret 1946—47 vil gennemføre en Reguleringsordning, som har været knyttet til Tjenestemandsordningen, netop paa samme Tidspunkt som Lønningskommissionen er ved at afslutte et Arbejde, der ganske givet ændrer disse Reguleringsbestemmelser. Her har vi Følgen af, at det hele skal jages igennem. Man vil altsaa ikke afvente, hvad der var det eneste naturlige, hvilken Ordning der kommer til at gælde for Tjenestemændene, men vil nu gennemføre en Ordning, vi i Virkeligheden erkender ikke er en holdbar Ordning for Tjenestemændene, men for de arbejdsløse skal den som sagt gøres gældende. Derfor har vi i vort Ændringsforslag foreslaaet, at man forlænger Lovanordningen til 1. April. I og for sig er det en meget beskeden og egentlig ogsaa en utilstrækkelig Forlængelse, men vi gik ud fra, at hvis man i øvrigt kunde gøre Bestemmelserne i Loven færdige og saa blot har tilbage at fastsætte Dagpengesatser og Reguleringsbestemmelser, skulde det være gørligt at nøjes med denne, for saa kommer man hen i Slutningen af Marts og kan faa at vide, baade hvad Lønningskommissionen foreslaar, og hvordan Lønsituationen for Arbejderne kan afvikles, og endelig, hvilken Stilling man tager til Pristalsreguleringen, og saa har man kun tilbage at fastsætte Satserne. Derved var der Rimelighed for ogsaa at faa klaret Spørgsmaalet om, hvor langt Vareforringelsen medvirker i Bedømmelsen baade af Arbejdslønningerne og Tjenestemændenes Stilling. Det har man altsaa ikke kunnet vinde Tilslutning til, og det beklager jeg overordentlig meget.

Resultatet bliver nemlig saa, at der gennemføres en Nedsættelse af de for Øjeblikket gældende Takster paa den Maade, at Forsørgere uden Børn faar en Nedsættelse paa 90 Øre om Dagen og Ikke-Forsørgere faar en Nedsættelse paa henholdsvis 80 og 90 Øre om Dagen, hvortil kommer, at Ikke-Forsørgere mister Huslejetilskuddet. Det vil altsaa sige, at det bliver fortsat en ret kraftig Beskæring af deres Dagpengeudbetaling. Deroverfor skulde saa staa Forbedringen af Børnetillæget. Vi fik i de Oplysninger, der er tilgaaet Udvalget, en Beregning angaaende det Antal, der kunde faa Fordel heraf. Det er klart, at det i høj Grad maatte blive en skønsmæssig Beregning, fordi der ikke var tilstrækkeligt statistisk Materiale til Raadighed. Men efter denne skønsmæssige Beregning vilde Tallet i Henhold til det oprindelige Forslag kun kunne gavne ca. 300 arbejdsløse. Det bliver vel nok nogle flere — hvor mange er her ingen, der er i Stand til at sige — efter det Ændringsfor-